

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

ORA

Kdo si věří, změní svět.

Rychlý jako vítr 3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lea Schmidbauerová, Kristina M. Hennová
Rychlý jako vítr 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

ora

1. kapitola

Dálava se zdála nekonečná. Modré nebe sahalo až k horizontu. Teplý vítr čechral vysokou travu vyprahlé krajiny, ve které kromě ní přežívaly jen aloe a stříbrné bodláky. V dálce se vypínalo skalnaté návrší, kterému s narůstající rychlostí pádila vstříc. Vnímala žár slunce na své kůži a čistou energii, která jí proudila jako voda peřejemi. Zvedla hlavu a v planoucím protisvětle na hřebeni pohorku rozeznala stříbřitě šedého koně s černou hřívou. Stál klidně, jako by na ni čekal. A ona toužila se k němu dostat. Rychleji, rychleji! Volající ržání rezonovalo vzduchem jako ozvěna.

Pak se rozhostilo ticho. Za šedákem se objevil druhý kůň a vedle něho pak další. Ryzáci, bělouši, strakoši – nakonec na vrcholu stálo celé stádo koní. Dosáhla už téměř k úpatí pahorku, když se stříbrošedý kůň radostně vzepjal na zadní. Byl to signál. Divocí koně haleni mocným oblakem prachu cválali ze svahu přímo k ní. Když ji stádo pohltilo jako vlna, zůstala v údivu stát. I přes nespoutaný tanec koňských kopyt kolem pocítila náhle hluboký vnitřní mír. Stříbrná klisna zastavila přímo proti ní. Sklonila hlavu a s tichým zaržáním přiblížila své teplé nozdry...

* * *

„... a pak to její ržání! Vůbec nevím, proč to Madam Butterfly neustále dělá!“ Čísi pronikavý hlas vyrušil Majku z denního snění a nešetrně ji strhl zpět do reality. A v té právě stála vedle suchopárné paní s kovovými obroučky a povýšeným výrazem před boxem, odkud na ni prázdným pohledem civěl velký hnědý kůň, který zřejmě stejně jako Majka raději vypnul – jen mnohem dřív než ona.

„Možná byste s ní měla dělat víc věcí, které jí baví?“ začala Majka. Žena se na ni nechápavě podívala.

„Vždyť jí každý den předcítám z Atlasu psychoaktivních rostlin a vykuřuji její box ájúrvédským

kadidlem,“ plácala dál páté přes deváté a Majce v tu chvíli došlo, proč utekla do denního snění.

Od té doby, co na Kaltenbachu otevřeli terapeutické centrum, přicházeli denně desítky majitelů koní, kteří žádali její radu. Zvěst o Majčině výjimečném daru se za tu dobu rozšířila a stáje její babičky, které ještě před rokem stály na pokraji bankrotu, překypovaly nyní životem a nadějemi. To ale nebyl Majčin případ. Stále častěji se přistihovala při tom, jak se myšlenkami vrací do časů, kdy ještě byla bez závazků a mohla dělat, co chtěla. Místo toho, aby poslouchala neurotické majitele koní, raději by si užívala dlouhé vyjížďky do okolních lesů nebo se Severákem dováděla v jeho ohradě. Protože to, říkala si Majka, bylo její skutečné poslání. Kromě toho jí prostě chyběla potřebná dávka diplomacie a trpělivost s některými otravnými zákazníky. A co bylo nejhorší: jejich koně litovala. Neboť v devadesáti procentech případů nebyla chyba v „problémových koních“ ale v jejich majitelích. Těžko ale mohla této bláznivé paničce na rovinu říct, že se s ní její ubohý kuň prostě jen příšerně nudí.

„Madam Butterfly se s vámi prostě jen k smrti nudí,“ slyšela se v tu ránu prohlásit. Ups! Poslední dobou se jí stále častěji stávalo, že své myšlenky zcela nekontrolovaně vyslovila nahlas.

Aspoň tím ale zastavila vodopád slov ženy, která na ni teď popuzeně hleděla a nervózně si posunula

brýle ke kořeni nosu. Ale ještě než ji stihl skolit infarkt, přispěchal na pomoc pan Kuba.

„Majka tím chtěla říct, že byste spolu měli něco podniknout. Něco, co by bavilo vás i vašeho koně,“ vysvětloval s obzvláště vlídným hlasem, aby napravil dojem z Majčiny strohé netaktně podané diagnózy.

Žena tázavě svráстила čelo. „Myslíte, že bych měla zvolit jinou knihu? Nebo jí raději pouštět operu?“

Majka právě otevírala pusku, aby té natvrdlé paní blíž objasnila realitu, když vtom jí pan Kuba jemně sevřel paži.

„Majka potřebuje malou pauzu. Ale já vám za malý moment budu rád zase k dispozici,“ rozhodl a rázně Majku odváděl uličkou mezi boxy ven ze stáje.

„A za toto jsem zaplatila takové peníze!“ zahučelo za nimi, jen co zahruli za roh. Teprve až když byli před vraty, pan Kuba Majčinu ruku pustil a vážně se na ni podíval.

„Je mi to líto. Opravdu. Snažila jsem se, ale tihle lidé jsou tak...“ hledala správné slovo, „...tak hluší!“

„Vím, co tím myslíš. A taky máš pravdu. Ale to teď prostě k naší práci patří. Musíš s nimi mít trpělivost. Možná se pak naučí i naslouchat.“

„Ale ten ubohý kůň se příšerně nudí. To přece musí vidět, že je to její chyba, a ne jeho!“ vyhrkla zoufalá Majka. Naštvaně koplá do nevinného kbelíku, který se vysokým obloukem rozletěl stájovou uličkou.

„Musíš své pocity dostat pod kontrolu,“ konstatoval pan Kuba a znělo to nezvykle přísně. Nakonec to nebylo poprvé, co musel urovnávat Majčiny výbuchy před zákazníky. Majka sklopila zrak a mlčky přikývla.

„Promluvíme si později. Teď si běž na chvíli užít čerstvý vzduch. Já se o tu dámu postarám,“ řekl starý pán a s povzdechem dodal: „Snad by tomu nebohému zvířeti mohla předčítat alespoň knížky od Karla Maye.“ S těmi slovy zmizel ve stáji.

Majka se zhluboka nadechla a vyšla na zasněžený dvůr. Do Kaltenbachu zavítala zima a nádvoří přikryla bílá nadýchaná sněhová peřina. Dopnula si péřovku až pod bradu, pohledem přelétla velebný hřebčinec, který se ve sněžném hávu třpytil jako zakletý pohádkový zámek. Vždyť přece bylo všechno v pořádku. Kaltenbach už neměl žádné finanční potíže a také Severák byl mnohem šťastnější od chvíle, kdy ve výběhu žil společně se svou zbožňovanou klisnou Třicetčtyřkou. Majka sama nevěděla, co to s ní vlastně je. Možná si jen zase potřebovala s někým popovídat.

* * *

Když Majka přicházela k Severákovu výběhu, z plechové střechy přístěnku se sypaly drobounké krystalky sněhu. Ledva se na podzim ochladilo,

postavili s Milanem, Samem a panem Kubou pro oba koně otevřené stání. Poněkud nakřivo stlučená konstrukce teď v zimě vypadala jako vánoční Jesličky. Až na to, že Josef s Marií se jmenovali Severák a Třicetčtyřka a byli to koně. Ale také čekali potomka a mohutné břicho šedé klisny prozrazovalo, že už to nepotrvá dlouho. Narodí se zimní hříbě, což bude trochu složitější, než kdyby šlo o mládě jarní, které by se jednoduše vykulilo do čerstvé trávy. Ovšem na Kaltenbachu na to byli všichni připraveni, a hlavně Milan se nadcházejícím porodem zaobíral dnem i nocí. Majka stála u plotu a pozorovala koně, kteří stáli těsně u sebe v tichém souznění. Severák si jí hned nevšiml, protože celou svou pozornost upínal k březí klisně. Teprve když Majka tiše zapískala, zvedl černý hřebec hlavu a pomalu kráčel k ní. Jeho dech se v chladném vzduchu proměnil v malé obláčky a když své nozdry přiblížil k Majce, podržela ho na čele.

„Už se nemůžeš dočkat, až konečně budeš tatínkem, vid?“ zeptala se něžně a prsty uhladila pramen černé hřívy pryč z jeho očí. Tiché zařehtání jistě znamenalo souhlas. Majka se víc zachumlala do bundy, ale chlad jako by vycházel z spíš jejího nitra. „Znáš ten pocit, když ti něco chybí, ale vlastně sám nevíš co?“ Severák stál klidně u ní, ale jeho ucho při tom stále cukalo směrem k Třicetčtyřce, která zůstala v přístřešku. Dívka si povzdechla.

„No, to je jedno. Co bys řekl na malý výlet ve sněhu, jen ty a já?“ zeptala se Majka a cítila, že už jen při té představě se cítí lépe.

„Majko, můžu tě o něco poprosit?“ ozval se v tu chvíli hlas za jejími zády. „Nebo ses právě chtěla projet?“ Majka se otočila a uviděla Milana. Oči mu vykulovaly zpod červeno-modře pruhovaného kulicha, který si kvůli chladu narazil přes své kudrlinky.

„Sam chtěl ještě připravit box, ten s infralampou, ale myslím, že na to zapomněl, a já bych byl mnohem klidnější, kdyby to už bylo nachystané.“ Majka se bezděčně usmála. Milana zachvátilo rodičovské nadšení úplně stejně jako Severáka. Přes den byl na strážci jako porodní bába a v noci bifloval na zkoušku. Jeho tulácký život skončil před půl rokem, když přišel na Kaltenbach. Teď si dodělával maturitu a poprvé v životě měl něco jako domov. A přítelkyni. Hleděl na Majku tak rozzářenýma očima, že Majka i přes mizernou náladu nemohla jinak, než mu oplatit úsměvem.

„Ne, jen jsem se chtěla podívat na ten náš zamilovaný pár.“

„A koho tím vlastně myslíš?“ laškoval Milan. Chytil Majku kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

Chvíli tam prostě jen tak stáli, blízko u sebe, a pozorovali oba koně, kteří se k sobě také tiskli.

„Jak jsi na tom se seznamem jmen?“ zeptala se Majka nakonec. „Něco lepšího než Třicetpětka nás

tentokrát musí napadnout. Fanny navrhuje „Koni-mír“, jestli to bude hřebeček.“

Milan se smál. „Rád ti svůj seznam přečtu, jestli máš pár hodin čas. Existuje totiž spousta věcí, které je třeba zohlednit: Jméno hříběte musí pasovat k jeho barvě, tělesné konstituci, temperamentu, oběma rodičům...“ Majka vážně přikývla.

„K ročnímu období, ke dni, kdy se narodí, hvězdnému znamení...“ Milan ji štouchl do boku.

„Hele nech si to! Na jménu moc záleží. Napovídá, kdo jsi a odkud pocházíš. Například Severák? Kdo mu takové jméno dal?“

Majka se zadumala. Takovou otázku si skutečně ještě nikdy nepoložila. Jednoduše to byl vždycky Severák.

„Nemám tušení,“ odpověděla popravdě. Milan se na ni překvapeně podíval. „Ty nevíš odkud pochází?“ zeptal se s údivem.

„Ale ano. Babička ho koupila od Fridricha Finka.“

„Ale ne, tak to nemyslím. Odkud pochází? Kde se narodil?“

Majka pokrčila rameny. „Ne, to nevím.“

„Tak pojď za mnou.“ Milan přelezl plot a zamířil ke koním. Majka ho nejistě následovala, nedokázala odhadnout, co má v úmyslu. Milan nejprve láskyplně pohladil Třicetčtyřku po zádech, pak ji jemně odstrčil ke straně a přistoupil k Severákovi. Pátravě

prohmatával hřebcovi slabiny, až jeho prsty našly, co hledaly. „Tady. Hádej, co to je!“

Majka se předklonila a také přejela po tom místě na Severákově srsti. Zнала každý centimetr na Severákovi a hned věděla, co Milan myslí. Kruhová vyvýšenina s výběžky do tvaru hvězdy.

„To má odjakživa, snad je to nějaká jizva. Jako kdyby se kdysi do něčeho zaklínil nebo tak něco.“

Milan se na ni pobaveně podíval a nevěřičně kroutil hlavou. „Jak může mít někdo, kdo ví o koních tolik co ty, takové mezery? To je vypálený cejch. Tak se značkují koně ještě jako hříbata, podle toho k jakému plemeni a hřebčinci patří. Třicetčtyřka například...“ otočil se ke své klisně a pohladil oválnou nerovnost v její srsti, která se nacházela zhruba na stejném místě jako Severákova podivná jizva. „Je to šíp s hvězdou na hrotu, což vypovídá o tom, že je to teplokrevník z Rakouska. Z hřebčince se jménem Donnersmark.“ Majka zavřela oči. Při vši snaze však ve značce nedokázala rozpoznat ani šíp ani hvězdu.

„To všechno z toho dokážeš vyčíst?“ zeptala s upřímným obdivem. Milan se zasmál.

„To ne. Ale jsou knihy, ve kterých můžeš tyto značky dohledat.“ S těmi slovy vtiskl Majce pusu na tvář a vykročil k přístřešku, kde začal na kolečko nakládat balíky sena. Ona zamyšleně přejížděla prsty po důvěrně známých hrbolcích v Severákově

tmavé srsti. Byl to zvláštní pocit, položit si otázku, která byla nabíledni, ale přesto na ni neznala odpověď. „Odkud pocházíš, co?“ zašeptala. A jako kdyby jí Severák rozuměl, otočil se k ní a tázavě se na ni zahleděl.

* * *

Ztracená v myšlenkách Majka zametala podlahu velkého boxu. Zleva doprava, zprava doleva. A pak zase zpět.

„Jestli budeš pokračovat tímto stylem, bude se tady dát jíst z podlahy. Chystáš snad piknik ve stáji?“ poznamenal Sam, který stál před boxem s kolečkem naloženým čerstvou slámou a pobaveně ji sledoval vřelýma hnědýma očima. „Nebo co to tu provádíš?“ Teprve teď si Majka uvědomila, jak dokonale čistá je kamenná podlaha pod jejíma nohama. Co tady vlastně blbne?

„Já... ehm... připravuju box. Pro Třicetčtyřku. Milan má za to, že to může přijít každou chvílí,“ vrátila se do reality.

Sam protočil panenky. „To už říkal před třemi týdny. Pak před dvěma. Minulý týden taky. A od té doby každý den. Chudák klisna si nemůže ani uprdnout bez toho, že by Milan hned zburcoval doktora

Nového, i kdyby ho měl vytáhnout z postele,“ řekl Sam, ale znělo to přívětivě nikoliv jízlivě. Původní rivalství mezi nimi se totiž časem proměnilo v dobré přátelství. Majka se usmála.

„To máš pravdu. Myslím, že Třicetčtyřka poněkud trpí nadměrnou pozorností.“ Opřela koště o zeď a zase zvažněla. „Půjdeš se mnou na procházku? Musím odsud na chvíli vypadnout.“

Sam zaváhal. A nejen proto, že se obával Majčiných „procházek“, které zpravidla vedly hluboko do lesa a trvaly několik hodin. Většinou tak dlouho, dokud nepřiznala, že se ztratila.

„No, já bych teoreticky šel rád, ale... ještě musím s paní Kaltenbachovou projít objednávku krmiva. A zítra přivezou tři nové koně, pro které musím vše připravit. A dědeček chtěl...“

Majka rezignovaně přikývla. „Chápu. To neva. Stejně jsem si ještě chtěla zavolat přes Skype s Fanny a...“ s hrůzou skousla spodní ret. Kruci! Bylo však pozdě. Přes Samovu usměvavou tvář už se začala stahovat temná mračna, stejně jako poslední dobou vždy, když padlo Fannino jméno.

„Ach tak, jak se jí vlastně daří?“ zeptal se okatě jen tak mimochodem a než stihla Majka odpovědět, dodal: „Ne, nic neříkej. Je mi to vlastně úplně jedno!“

Majka zase pusu zavřela – věděla, že se dostala na nebezpečné území.

„Ale má se dobře? Teď, když se jí splnil sen? Paříž. Pch!“ Když vyslovoval jméno Fannina oblíbeného města, tvářil se jako kdyby žvýkal kyselý šťovík. „Neříkala o mně něco?“ V jeho pohledu se zračila směsice doufání i zklamání.

„Vždyť já jsem s ní ještě...“ zkusila Majka opatrně, ale Sam už zase přimhouřil oči a v odmítavém gestu zvedl ruku.

„To je taky jedno. Nechci to vědět. Jen jí vyříd... ne, vůbec nic jí neříkej. Totiž, možná aspoň... nebo ne.“ Chopil se kolečka a začal box podestýlat.

„Dobře, tak já už teda půjdu...“ chtěla se Majka vyhnout dalšímu výlevu a pomalu vyklízela pole.

„Jasně! Vždyť mně je to úplně jedno. Mě se to vůbec netýká,“ prskal Sam a vidlemi z kolečka nabíral seno tak rychle, až se prášilo. Majka se na něj naposledy konejšivě usmála a spěchala ze stáje, honem pryč, než Sam spustí nanovo. Zoufalé „Pozdravuj ji ode mne“ bylo to poslední, co slyšela, když se prodírala sněhem ke stavení. S rampouchy visícími z okapových žlabů a naducanou sněhovou peřinou na střeše připomínal Kaltenbach chaloupku z perníku.

Majka otevřela těžké dřevěné dveře a hned ji zaplavil známý hřejivý pocit, který ji prostoupil vždy, když do tohoto starého domu vešla. Tak voněl domov: trochu po dřevě, trochu po koních, po mokřém oblečení přehozeném přes topení, aby uschlo, a trochu

po připáleném jídle – to podle toho, jestli právě v kuchyni řádila Mariana. Majka na chvíli zůstala v zádveři a zhluboka se nadechla. Proč se tak nemůže cítit pořád? Proč jednoduše nemůže být šťastná a spokojená, že tu našla své místo? Zula si vlhké boty a capkala k velké knihovně ve vstupní hale, kterou dosud naprosto ignorovala. Zaprášené knihy se starobylym písmem na kožených hřbetech slibovaly všechno jiné, jen ne zábavnou četbu. Majka naklonila hlavu k rameni a snažila se rozšifrovat tituly. Uzdy v toku času, Stavba těla a srst belgických chladnokrevníků, Historie chovu koní v Prusku 1830–1912. Bože! Majka si uměla živě představit babičku, jak ke každému z těch témat dokáže bez problému vést dvou i tří hodinový monolog. Právě už to chtěla vzdát, když její pohled padl na tlustý ale malý svazek s červeným ušmudlaným plátěným potahem: Určování plemene a původu koní podle vypálených značek. Majka knihu z police chvatně vytáhla a schovala pod svetr. V žádném případě ji s ní nesmí spatřit babička, protože to by nevyhnutelně vedlo k jedné z jejích obávaných přednášek.

Právě v tu chvíli k ní dolehl jasný hlas Marie Kaltenbachové. Stála v chodbě a telefonovala. Majka se bezděčně usmála, neboť babička jako vždy do sluchátka křičela, jako kdyby byla osoba na druhém konci drátu úplně hluchá nebo natvrdlá nebo snad obojí dohromady.

„To mě skutečně těší, ale naneštěstí vám nemůžu nabídnout termín dřív než v červnu. Ne, bohužel s tím nic nenadělám. Ráda vás zapíšu...“ hromovala právě a listovala při tom ve velkém plánovacím kalendáři v kožené vazbě. Když Majka potichu našlapovala, aby se prosmýkla kolem ní, usmála se na vnučku, nadšeně ukázala na plný kalendář a ukázala palec nahoru. Majka jí oplatila jen vlažným úsměvem. Na rozdíl od všech ostatních na Kaltenbachu se jí při pohledu na přeplněný seznam rezervací dělalo z nevysvětlitelných důvodů mdlo. Hrdlo se jí sevřelo, ale potlačila ten nepříjemný pocit a rozeběhla se po schodech nahoru ke svému pokoji. Potřebovala si teď nutně s někým promluvit. S někým, komu by mohla upřímně svěřit své pocity a kdo by ji pochopil správně a nevykládal je jako nevděk nebo nedostatek zodpovědnosti. Vyndala laptop ze sekretáře pod oknem, opřela se do nadýchaných polštářů na vrzájící posteli s nebesy a klikla na fotografii usmívající se Fanny. Vyzvánění bez odezvy drnčelo a drnčelo, jako kdyby měl signál potíže najít si na tak velkou vzdálenost z Kaltenbachu do Paříže svou cestu. Když už to Majka chtěla vzdát, objevil se na obrazovce Fannin rozmazaný obličej. Majka se bezděky usmála a ještě víc si uvědomila, jak moc svou kamarádku postrádá.

„Bonžur, stará vojno!“ zahlásila a zamávala do kamery.

„Od kdy ty umíš francouzsky?“ zazubila se Fanny. „Jak se máš? Ještě pořád záříš na nebi hvězdných zářkávačů koní?“

Majka se zamračila a Fanny, která dobře věděla, jak Majka podobné řeči nesnáší, rychle dodala: „Ale no tak, vždyť víš, jak to myslím.“

„Jo, dobrý. Ale kdybys viděla, jak se na mě lidi někdy dívají. Jako kdybich snad měla na čele třetí oko nebo co.“

Fanny smrtelně vážně přikývla. „A přitom je to jenom akné – což je ale v našem věku normální.“ Majka naklonila hlavu. Měla kamarádčin humor ráda, ale někdy byl i trochu otravný, obzvlášť když Majka měla něco na srdci.

„Mimochodem, Sam tě pozdravuje,“ řekla proto rychle a Fanny skutečně trochu zvažněla.

„Opravdu? Myslíš, že už to překousl?“ zeptala se Fanny s nadějí.

„Docela jo. No, skoro.“ Majka váhala. „No dobře, nepřekousl. Vůbec ne,“ přiznala nakonec a vzdychla. Protože ať Sam říkal, co říkal, bylo naprosto zřejmé, že Fanny ještě neodpustil. Jak se mohla přihlásit na studentský výměnný pobyt a odjet na rok, a ještě k tomu 712 kilometrů od něj?! Sam nebyl ten typ, co by se snadno zamilovával, ale minulé léto se mu to s Majčinou kamarádkou Fanny přihodilo. Ona byla sice úplně jiná než on, ale přesně to se mu na ní líbilo.

A také Fanny měla toho kluka ze stáje s upřímnýma očima ráda, ale současně milovala i jiné věci: cestování, Paříž, kulturu, jídlo. Už dlouho věděla, že na ten výměnný pobyt v Paříži chce a na tom nemohl nic změnit ani Sam.

„No, tak... tak ho taky pozdravuj,“ ozvalo se nejistě z Paříže. Majka nepřítomně přikývla, ale vskrytu duše byla rozhodnutá, že Samovi nic nepoví. Protože kdyby ano, nejméně hodinu by musela snášet Samův výlev namíchaný z přehnaných projevů lhostejnosti, výčitek a bolavého srdce. Majka vzdychla. A ve stejný moment naproti ní na obrazovce vzdychla i Fanny. Kamarádky to rozesmálo.

„Ty první,“ řekla Fanny nakonec.

„Ach jo, já vlastně nevím. Mám takový pocit, že mě nikdo neposlouchá,“ začala Majka. „Všichni jsou tak zaneprázdnění prací v hřebčinci a...“ Její tok myšlenek přerušily podivné zvuky, které se začaly ozývat z reproduktorů jejího laptopu. Znělo to jako kdyby Fanny... vrčela?

„Fuj! Zmizni! Padej odsud!“ Majka se zarazila a pak na zrnitém obrazu videohovoru uviděla, jak se Fanny snaží něco odkopnout.

„Seš v pohodě?“

„Ne!“ zněla zadýchaná odpověď. „Rodina, u které bydlím, má příšerného psa, takového mizerného ratlíka... AU! Jdeš od toho kabelu! Mazej!“

A to bylo to poslední, co Majka od své kamarádky slyšela. Pak obraz zčernal. Několik vteřin ještě zmateně hleděla na tmavou obrazovku, než jí došlo, že jejich rozhovor skončil. Za chvíli jí taky pípnutí mobilu upozornilo na příchozí sms. Fanny psala: „To pako překouslo kabel a na rozdíl od kabelu bohužel přežilo. Promiň. Ozvu se brzy. Mám tě ráda, Fanny.“

Majka s povzdechem zaklapla laptop, podívala se z okna, kde se z šedého nebe sypaly velké sněhové vločky a najednou se cítila velmi zvláště. Dneska prostě neměla svůj den.

2. kapitola

Salón mezitím zútlunilo praskání ohně v krbu. Když Majka do místnosti vstoupila, Marie Kaltenbachová, Sam, pan Kuba a Milan už seděli u slavnostně prostřeného stolu a vzrušeně debatovali o elektrických ohradnicích napájených solární energií. Když uviděla, že Mariana prostřela stříbrné příbory a křišťálové sklenky, zůstala zaraženě stát ve dveřích. Milan se k jejímu překvapení pokusil spoutat své nepodajné kudrliny do spořádaného účesu. Byli tu i Tinka a doktor Nový, který si dokonce uvázal kravatu. Měl snad někdo narozeniny? S děsem pohlédla na sebe

a v ten samý moment postřehla babiččin nesouhlasný pohled, kterým měřila její pruhované pyžamo zastrčené do tlustých vlněných ponožek.

„Majko, je to od tebe pěkné, že ses k večeři dostavila v tak vybraném oblečení,“ podotkla Marie suše, když se Majka snažila rychle vklouznout na své místo. Ta se tázavě podívala na Sama, jehož pozornost ale byla plně zaměřena na jeho šéfovou, která teď slavnostně pozvedla sklenku. „Chtěla jsem si s vámi v tento mimořádný den společně připít. Po přesně půl století...“ udělala dramatickou pauzu a postupně pohlédla na každého u stolu. Když její zrak spočinul na Majce, její jindy přísné oči zvlhly. „... je hřebčín Kaltenbach ode dneška zase úplně bez dluhů, a tedy ve výhradním vlastnictvím rodiny.“

„Hurá!“ zajásal Sam a plácnul si dlaní s Milanem.

„Hřebčín a terapeutické centrum Kaltenbach,“ opravil ji pan Kuba zdvořile a Marie se na něj přívětivě usmála.

„Přesně tak!“ pozvedla svou sklenici a ostatní ji napodobili. Ale právě ve chvíli, kdy přiložili své rty ke sklenkám, Marie pokračovala: „Chtěla jsem vám poděkovat za vaši výbornou práci a neúnavné nasazení. Jsme obsazeni až do léta – a to jen díky vám!“ Všichni znovu přiložili nápoje k ústům, ale proslov nekončil: „Můj největší dík ovšem patří jediné osobě.“ Obrátila se na Majku, zatímco ostatní

stále drželi k přípitku připravené sklenky, které jim pomalu začínaly těžknout v rukách. „Mé báječné vnučce, bez jejíhož výjimečného nadání bychom tu nebyli. Děkuji ti, Majko!“ Pohledy všech se upřely na ni, a i Marie s pozvednutou sklenkou na Majku hleděla s očekáváním. Na rozdíl od své babičky neměla Majka potuchy, co etiketa v takové situaci předepisuje. Jako vždy se z toho slavnostního a formálního okamžiku cítila celá nespokojená. Proto jen ůkla svou sklenicí o tu Mariinu.

„Tak tedy na zdraví, babi!“ řekla prostě a celá společnost s úlevou propukla v hlasitý smích.

„Na Kaltenbach!“ „Na budoucnost!“ ozývalo se radostně ze všech stran, když si vzájemně připíjeli. „Na naši zaříkávačku koní!“

Nikdo u stolu si nevšiml, jak Majka ztichla, a brzy byl v plném proudu nadšený rozhovor o plánech na nadcházející den. Pan Kuba, Marie a Sam měli jednání ve městě kvůli posudku na dva koně a Milana čekal první den zkoušek.

„Vždyť ani nemusíme vyrazit zas až tak brzy,“ říkala mu právě Marie. „V půl šesté úplně stačí. Takže snídaně bude v pět, ano Majko?“ Majka, která zamyšleně koukala z okna, se na Marii vyděšeně podívala. „Kdo snídá v pěti?“

Pan Kuba se zašklebil: „My. Ve čtyřech.“ Chlácholivě položil ruku na Mariinu paži. „Myslím, že Majka

